

ЕРИ

*На канарата Час,
изправена
Върху ръба на Земята,
с разперени ръце
във Нищото Вися
В греха от разкъсани Ери...*

*И кърмя коне вместо синове,
вместо дъщери –
миди сънни!
И разпъната на кръст
разцепвам се на две –
и възкръсвам! –
сред бяла струя дим,
без накити, без греха...*

*И обрасвам в живи клони –
превиват се, протягат се, шушукат,
листата им пълзят със хиляди езици...*

*И отново канарата се разтърсва,
разтваря гръдта си,
облива ме с кал,
жупел и лава!
Зажижда ме в жива пирамида!*